

La Montserrat Ribes, filla de Sabadell, va començar a treballar de molt jove, per col·laborar amb la família, alhora que feia Belles Arts a les nits, com a afició. Després va fer molts curssets, de diferents àmbits, perquè pensava en dedicar-s'hi, a la creació, fins que un regal li va canviar la vida.

“Com que no tenia diners –recorda-, el vaig fer jo, el regal, en forma d'escultura; ho va veure una persona, li va agradar i em va animar a muntar-ho com a negoci. Així vaig començar, vaig anar fent, i aprenent –que com més fas més n'aprens-, i llavors vaig tenir la gran sort que em vaig posar en contacte amb Elisa, la firma comercial que m'ho porta ara. Vam començar d'una manera molt modesta, i de mica en mica la cosa ha anat endavant.”

Tant és d'aquesta manera que avui la Montserrat té en el seu taller-estudi, a Castellar del Vallès, entre quaranta i cinquanta persones, dona feina a altres tallers que en poden reunir una cinquantena més, i disposa a través d'Elisa, que sempre li ha donat total llibertat, d'un gran número de representants i distribuïdors exclusius arreu del món, tot per vendre el que ella crea.

És clar que això suposa una enorme responsabilitat, però aquesta escultora no s'amoïna: **“Que tots els originals siguin meus vol dir que si em paro es para una roda molt important, però sóc molt conscient del que estic fent i confio bastant en què la vida em vagi donant el mateix que m'ha donat fins ara, a part que treballo molt, que sense fer-ho no s'aconsegueix mai res. Es pot ser artista, però s'ha de tocar de peus a terra.”**

Això no significa, en qualsevol cas, que la Montserrat es plegui als dictats de la moda: **“Jo faig allò que sento i si no agrada's segurament seguiria igual, ara bé, tinc la sort que agrada a molta gent, d'edats, països i cultures diferents, que ja em sorprèn... S'ha de dir, tanmateix, que malgrat que no depengui d'un mercat sí que vull arribar-hi, i llavors he de fer evolucionar les col·leccions que tinc. Per a mi és tan important arribar en aquest pla artesanal una mica industrial com fer una peça única que estigui exposada en un museu.”**

En aquest sentit, la nostra protagonista admet d'altra banda que hi ha molta gent que fa obres molt més ben fetes que les seves i que no té la seva sort, i confessa que també li sobta l'èxit i el reconeixement: **“A part de per guanyar-me la vida, jo crec per transmetre els meus sentiments, per arribar a la gent d'alguna manera, però em sorprèn aconseguir-ho, que em coneguin i que em felicitin, més que no pas que no em coneguin... Fins i tot em fa una mica de vergonya.”**

Tornant a la feina, val a dir que la Montserrat treballa amb fang, que no dibuixa mai els seus projectes sinó que comença a modelar directament, perquè la idea no perdi espontaneïtat, i que són molt laboriosos tant el procés que converteix l'original en clons com el que segueixen aquests abans d'acabar a Elisa, on els embalen molt ben protegits en caixes **“molt maques”**, i els posen el carnet de peça numerada, de sèries limitades.

En resum, podem explicar que la Montserrat mateixa repassa i poleix cada original, quan surt del forn. Llavors el porta a uns professionals

que fan un motlle de guix i sílicona, que el copia molt fidelment, i aquest s'omple amb una barreja de resines i pols de ceràmica. Quan surt la peça també es poleix, se li treu la lluentor i torna al taller de Castellar. Allà comença el procés de pintat, que també és molt llarg, i que no obstant fa una sola persona per a cada peça, posant una sèrie de capes per donar-li les ombres i les transparències que la Montserrat vol que se'ls hi doni. No en va, el color és també **“molt important”**, per a ella, tant en la seva obra com personalment. Així, igual que ella es vesteix o s'envolta d'uns determinats tons que la fan sentir més bé, les seves figures també resulten millor amb beixos i marrons, o amb liles i morats...

Quant a tot plegat, aquesta escultora entén que està envoltada d'artesans molt qualificats: **“Tinc un equip molt bo, fidel a la meva manera de fer, quasi tot dones... I ja com a empresària, he de dir que es fa un control de qualitat molt rigorós, que el fa la meva mà dreta, la Mercè, que està amb mi des del començament.”** Comenta això i tanmateix no pot evitar que les seves mans modelin les seves paraules.

No és estrany, doncs, que se senti un pèl incomodada quan ha de combinar l'art amb els números: **“En el meu cas ho porto tenint molt bons col·laboradors i sense por. De vegades ho pateixo una miqueta, perquè no va amb el meu tarannà, però prenc paciència i em poso en el lloc de l'empresària que representa que sóc.”**

La Montserrat, per tant, no pensa que d'haver estat home la processó hagués estat més suportable, i tampoc no sembla que l'hagi angoixada gaire compaginar art, empresa i maternitat. El secret, segons ella, rau en **“estar molt en pau amb tu mateixa, asseure't cada dia una estoneta a soles i pensar en el que ha passat avui, en el que passarà demà i en com afrontar-ho, procurant mantenir l'equilibri”**.

De la mateixa manera, aquesta escultora no s'apuntaria a cap manifestació pel simple fet que sigui de dones: **“Jo només protesto pel que crec que s'ha de protestar, i diria també que totes les revolucions han de començar des de casa. El feminisme avui, d'altra banda, em sembla que està una mica fora de la via; se segueix fent el de fa molts anys enrere, quan estem ja en un altre moment.”**

Pel que fa als seus dos fills, en Marc i la Noa, la mare ens comenta que **“en principi no es dediquen a l'art”**, i que no l'entristeix que per això les seves creacions puguin quedar interrompudes, quan ella falti: **“Ningú no pot continuar l'obra d'una altra persona, a part que pretendre-ho seria d'un egoisme absolut. Si la meva filla vol dedicar-s'hi, que podria ser, ha de trobar el seu estil i expressar els seus sentiments de la seva manera.”**

La Montserrat, en qualsevol cas, reconeix que ells, com totes les persones que l'han estimat, entre les quals els seus pares, l'han inspirat molt, i tampoc no voldria deixar escapar aquesta oportunitat per donar les gràcies a totes les persones que col·laboren amb ella i li deixen ser el que és, i fer el que fa.

Montserrat Ribes - Castellar del Vallès (el Vallès Occidental)